

MODERNE JEUGD.

ZE worden zoo dikwijls aangeblaft. Ik heb zooveel schik in ze. Ik heb ze de stilzwijgende belofte gedaan, van hen te getuigen.

Onlangs moest ik een kwartier wachten op een buitenstation.

De wind was guur, ik ging de kleine, zeer sober gemeubelde wachtkamer der 1e en 2e klasse in.

Ik had de zware deur nog niet achter me dicht, of ik voelde me omvangen door een sfeer, een stemming, die me goèd aandeed.

Een êrnstige werkstemming.

Het was kwart voor één.

Drie kinderen van ongeveer tien jaar, twee jongens en een meisje, zaten rustig en zeer ernstig te werken. Aan de vierkante tafel. Ieder aan een zijde. Ternauwernood gehoorzaamden ze aan den impuls om eens even op te kijken, wie daar binnen kwam.

Een jongen en het meisje zaten te schrijven. Met boek en schrift vóór zich. De tweede jongen was niet zóó geheel overgegeven ernstig bezig als zijn kameraadjes — dat bleek toch ook in het aardige plan en de goede bedoelingen te passen.

Hij zat wat op de punt van zijn stoel, leerde een geschiedenisles en frommelde wat aan de punten van zijn bladzijden, die tot ezelsortjes werden.

De ijver en ernst van het meisje werden zeer gesymboliseerd door den bril, dien ze droeg en die haar een beetje op het uitgedroogde, hooggeleerde, eigenwijze typetje uit de Simplicissimus deden lijken. Tusschen twee haakjes: wat had ook déze moeder weer slecht op zulk een zeer belangrijk iets als het passen van een bril gelet! De oorveeren waren veel te lang, de bril hing bijna op het puntje van den

neus en als ze eens even, tòch naar mij wou kijken, moest ze het hoofd achterover werpen en met haar arme bijziende oogjes de lenzen der glazen haast opscheppen, zóó met een tastenden blik van-onder-op. Hoe vreeselijk slecht voor de oogen! Ik heb ondervinding en verstand van brillen. — Hoe vroeg heb ik er zelf een opgekregen — hoe vroeg heb ik ze onze kinderen op de kleine snoetjes moeten zetten. En dan was 't altijd: opletten of de brillen wel goed pasten en de lenzen daár zaten, waar ze de tekort geschoten oogjes helpen konden, en niet hun tekort nog hielpen vergrooten.

Daar staken de schrijvende kinderen hun penhouders aan het leerende jongetje toe. Hij nam ze, in iedere hand één. Ging ermee naar de kamer ernaast, waar ik het kantoor van den stationschef wist. Liep terwijl nog te prevelen: „1500 Karel de Vijfde te Gent geboren” — kwam terug, met voor ieder een ingedoopte pen.

Alvorens de jongen zijn schrijven hervatte, keek hij zijn makkertje vragend aan. Deze verdween wéér — nu naar buiten. Hij ging op de stationsklok kijken.

„Nog zeven minuten,” zei hij.

„Dan kom ik nog nèt klaar,” zei de schrijvende jongen voldaan.

„Ik niet!” zuchtte het meisje.

„Je ben ook te laat begonnen!” wees de piccolo terecht.

Stilte weer. Ik genoot van de kinderen. De blonde jongen, die gezegd had, dat hij nog nèt klaar kwam, scheen het te merken en lachte tegen me.

De jaartallenstudent was nu niet zóó ingespannen bezig of ik dorst hem wel zachtjes wat te vragen.

„Waarom zitten jullie hier?”

„Om twaalf uur komen we uit school en om één uur gaat onze trein.”

Dus géén overblijvers, zooals ik eerst vreesde.

„Doen jullie dat vaak?”

„Driemaal in de week: Dinsdag, Donderdag, Zaterdag.”

„En de andere dagen?”

„Dan mogen we op school overblijven.”

Weer waren de pennen leeg, en de dubbele prestatie herhaalde zich. — Toen hij de ingedoopte pennen terugbracht en op den opnieuw vragenden blik van zijn kameraad naar de deur ging, fluisterde hij me toe: „We maggen indoopen bij den chef.”

„De boomen gaan al neer,” rapporteerde hij.

De blonde jongen zuchtte. Hij was toch nog niet klaar. Het meisje klapte getrooster haar boek en schrift toe, ze was er toch nog lang niet.

Alle vier bleken we ons aan de fraude schuldig gemaakt te hebben van wachtkamer eerste en tweede klasse te benutten en derde te reizen. Ik moest hun kant uit en hoorde nu, op welke school ze gingen. Het meisje en de blonde jongen zaten in de vijfde, de goeiige duvelstoeljager in de vierde.

„We doen altijd zoo,” zei de blonde. „Hij helpt ons altijd, hij heeft nog niet zooveel te doen. En de chef is zijn oom, daarom magtie voor ons indoopen. — De chef weet heel goed, dat we daar zitten, maar hij zegt nooit wat.”

„Dat moest er nog bijkomen,” dacht ik, bij voorbaat al boos op den chef, als hij 't eens in 't hoofd mocht halen.

Ik heb zelf een te fellen hekel aan vulpennen om de aandacht der kinderen op zulk een ding te vestigen, dat wellicht eenige uitkomst kon brengen. Doch Annie begon er over te mijmeren:

„Een vulpen zou wel makkelijk zijn, maar die krijg ik niet meer. Ik heb er al een jurk mee bedorven.”

„Nou — en ik een bloes!” zei de blonde. „Hij had gelekt. En dan — of de chef 't goed zou vinden, dat je je vulpen uit zijn potje vulde? Neen hé — Pietje wil ons best helpen en voor ons indooopen, hè Pietje? Zoo gaat 't maar wàt fijn. — En dan zietie zijn oom nogereis.

Daar was hun halte. Ze groetten me vriendelijk. Stapten uit en gingen eendrachtig een langen, eenzamen weg op.

NANNIE VAN WEHL.